

Orienteringskrivelse om rammerne for midlertidig indkvartering til flygtninge efter integrationsloven

Indledning

Med henblik på at bringe klarhed om de gældende regler i relation til anvendelse af midlertidig indkvartering til flygtninge udsendes denne orienteringskrivelse til samtlige kommuner m.v. Orienteringskrivelsen er udarbejdet af Udlændinge- og Integrationsministeriet i samarbejde med Transport- og Boligministeriet.

Nedenfor gennemgås følgende emner:

1. Den kommunale anvisningsforpligtelse efter integrationsloven
2. Midlertidig indkvartering af flygtninge og midlertidige opholdssteder
3. Misligholdelse, opsigelse, udsættelse og husordensovertrædelser
4. Klagemulighed
5. Ophør af retten til midlertidig indkvartering
6. Om adgangen til boliger

1. Den kommunale anvisningsforpligtelse efter integrationsloven

Efter integrationslovens § 12, stk. 1, 1. pkt., skal kommunen anvise et *midlertidigt opholdssted* til en flygtning, som Udlændingestyrelsen visiterer til kommunen efter § 10. Kommunen kan i stedet anvise en bolig til en flygtning, som er omfattet af 1. pkt.

Indtil den 1. marts 2019 var kommunerne i medfør af dagældende reglerne i integrationslovens kapitel 3 forpligtet til – ved modtagelse af nye flygtninge, der blev visiteret til kommunen – at anvise en permanent bolig, når det var muligt. Indtil det var muligt, skulle kommunen anvise et midlertidigt opholdssted. Disse regler gælder fortsat for de flygtninge, som Udlændingestyrelsen visiterede til en kommune i medfør af integrationslovens § 10 før den 1. marts 2019.

For disse flygtninge – der er visiteret til en kommune før den 1. marts 2019 – gælder således fortsat, at hvis en kommune endnu ikke har haft en ledig bolig at anvise, skal der anvises et midlertidigt opholdssted, indtil det er muligt at anvise en permanent bolig. Der er ikke fastsat regler om, hvor længe en flygtning kan være midlertidigt indkvarteret. Det vil derfor bero på en konkret vurdering, hvorvidt kommunalbestyrelsen har levet op til sin forpligtelse i forhold til boligplacering af

18. august 2020

Integrationskontor
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2019 - 18670
Akt-id 472501

den enkelte flygtning. Det bemærkes, at retten til at få anvist den første permanente bolig efter integrationsloven ikke bortfalder, selv om kommunen i et konkret tilfælde ikke har haft mulighed for at anvise en permanent bolig inden for den femårige introduktionsperiode.

Afskaffelsen af kommunernes pligt til at anvise en permanent bolig efter integrationsloven har virkning for de flygtninge, som Udlændingestyrelsen visiterer til en kommune i medfør af integrationslovens § 10 efter den 1. marts 2019.¹

Fremover skal kommunen fortsat anvise et midlertidigt opholdssted til de nye flygtninge, der visiteres til kommunen. Men kommunerne har ikke længere en særlig forpligtelse efter integrationsloven til at anvise en permanent bolig.

Hvis den pågældende udlænding ikke har mulighed for selv at finde en bolig, har den pågældende samme adgang til at få hjælp fra kommunen, som alle andre boligtrængende borgere efter de almindelige principper og regler for løsning af kommunale boligsociale opgaver.

Kommunen har endvidere fortsat mulighed for at anvise en (permanent) bolig efter integrationsloven til de flygtninge, som er omfattet af integrationslovens regler om boligplacering, og som kommunen har pligt til at anvise et midlertidigt opholdssted.

Kommunerne har efter integrationslovens § 13 særlige muligheder for at erhverve, indrette eller leje bygninger med henblik på udlejning til flygtninge omfattet af integrationsloven. Desuden har kommunerne en særlig automatisk låneadgang for udgifter til erhvervelse og indretning af ejendomme til udlejning til beboelse til flygtninge omfattet af integrationsloven. Kommunerne kan derimod ikke med hjemmel i integrationsloven opføre nye boliger til flygtninge.

Kommunen kan ikke anvise et midlertidigt opholdssted eller en permanent bolig, der er beliggende i et udsat boligområde eller et ghettoområde. Det følger således af integrationslovens § 12, stk. 2, at kommunen ikke kan opfylde sin pligt til at anvise et midlertidigt opholdssted eller en bolig, som er beliggende i et udsat boligområde, jf. § 61 a, stk. 1, i lov om almene boliger m.v.

Integrationslovens flytteregler

Forpligtelsen for kommunen til at anvise et sted at bo hænger sammen med integrationslovens regler om fordeling af flygtninge mellem kommunerne via kommunekvoter, der skal sikre flygtninges integration og en fordeling af integrationsopgaven, herunder at den enkelte flygtning som udgangspunkt – under hele introduktionsperioden – bliver boende i den samme kommune. En flygtning kan vælge at flytte til en anden kommune inden for introduktionsperioden, men det

¹ Det er således datoen for Udlændingestyrelsens afgørelse om visitering i medfør af integrationslovens § 10, der er det afgørende. Det har ikke betydning, hvorvidt den pågældende har nået at tilflytte kommunen den 1. marts 2019. Om ændring af reglerne henvises til lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.).

kan have konsekvenser, hvis den nye kommune ikke ønsker at overtage integrationsansvaret. Flygtningen risikerer at fortabe sin adgang til et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram i tilflytterkommunen, og at selvforsørgelses- og hjemrejseydelser nedsættes eller ophører. Der henvises til integrationslovens §§ 18 og 32.

2. Midlertidig indkvartering af flygtninge

Kommunen skal anvise et *midlertidigt opholdssted* til en flygtning, som Udlændingestyrelsen visiterer til kommunen, jf. integrationslovens § 12, stk. 1, 1. pkt. Reglerne i lejeloven finder ikke anvendelse i forbindelse med indkvartering på midlertidige opholdssteder.²

2.1. Varighed af den midlertidige indkvartering

Der er ikke i medfør af integrationsloven fastsat regler om, hvor længe en flygtning kan være midlertidigt indkvarteret. Det vil som udgangspunkt være op til de pågældende selv at skaffe sig en bolig f.eks. ved leje og ved at skrive sig på en venteliste. Hvis en flygtning afslår et tilbud om at flytte til en (permanent) bolig, har kommunen opfyldt sin forpligtelse efter integrationsloven. Kommunen har herefter ikke længere pligt til at anvise et midlertidigt opholdssted. Der henvises til pkt. 5. 2 nedenfor.

De flygtninge, som er boligsøgende i længere tid – også efter, at den femårige introduktionsperiode i medfør af integrationsloven er ophørt – skal have mulighed for at blive boende på et midlertidigt opholdssted under uændrede vilkår, indtil den pågældende selv kan skaffe en bolig, eller kommunen kan anvise en anden bolig.

Kommunen har fortsat mulighed for at anvise en (permanent) bolig efter integrationsloven til de personer, som bor i et midlertidigt opholdssted og fortsat er boligsøgende.

2.2 Anvisning af midlertidige opholdssteder

Integrationsloven indeholder regler, som har virkning på lejeforholdet, herunder at flygtningen alene har ret til at bo i det midlertidige opholdssted, indtil den pågældende selv finder en bolig, eller kommunen enten tilbyder et andet midlertidigt opholdssted eller en (permanent) bolig. Endvidere følger det af boligstøtloven, at der ved indkvartering i midlertidige opholdssteder ikke kan ydes boligstøtte og af lov om aktiv socialpolitik, at der ikke kan ydes særlig støtte efter lovens regler herom. Der er samtidig loft over, hvor meget kommunen kan opkræve i egenbetaling³. I forhold til privat indkvartering vil det være kommunen, der fremlejer og herefter udlejer opholdsstedet til flygtningen, som dernæst betaler en fastsat leje.

² Indkvartering på midlertidige opholdssteder kan alene ske i en anden kommune, såfremt der foreligger en aftale herom mellem den ansvarlige kommunalbestyrelse og kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor opholdsstedet er beliggende, jf. integrationslovens § 12, stk. 6.

³ Loftet fastsættes af udlændinge- og integrationsministeren. Efter bekendtgørelsen om betaling for ophold i midlertidige indkvarteringer og opholdssteder udgør betalingen pr. 1. januar 2020 for flygtninge og andre, der har ophold i kommunernes midlertidige indkvarteringer, maksimalt 2.327 kr. for enlige om måneden.

Ved midlertidig indkvartering vil kommunen være ansvarlig for lejemålet, herunder skal kommunen hæfte for eventuelle skader på boligen m.v. Midlertidig indkvartering udgør dermed en særlig konstruktion i integrationsloven, som f.eks. ikke kan sammenlignes med tidsbegrænsede lejemål i lejelovens forstand.

Der er ikke i integrationsloven fastsat krav til standarden eller karakteren af det midlertidige opholdssted. Indkvarteringen skal dog være lovlig. Det betyder, at bygge- og planlovgivningen skal være overholdt, og at stedet skal være godkendt til beboelse, herunder f.eks. i relation til sanitære forhold, sikkerhed, brandforskrifter m.v. Kommunerne har desuden inden for en afgrænset periode mulighed for at dispensere fra planregler m.v. i forbindelse med ibrugtagningen af midlertidige opholdssteder, jf. planlovens § 5 u.

Flere i samme værelse

Kommunerne kan midlertidigt boligplacere flere enlige flygtninge i samme værelse. Der skal herved tages hensyn til de pågældende flygtninges personlige forhold, herunder alder, køn og særlig psykisk sårbarhed sammenholdt med opholdsstedets beskaffenhed, herunder rummets størrelse og egnethed til at dele mellem flere, jf. § 18 i bekendtgørelse nr. 912 af 30. august 2019 om boligplacering af flygtninge. Vedrørende vurdering af indkvarteringsens beskaffenhed vil der udover rummets størrelse og egnethed til at dele mellem flere kunne lægges vægt på adgangen til fælles faciliteter og den forventede tidsmæssige udstrækning af den midlertidige indkvartering. Endelig skal der ved vurderingen tages højde for det integrationsmæssige sigte med de særlige boligplaceringsregler for flygtninge, sådan at det anviste midlertidige opholdssted i videst muligt omfang understøtter en tidlig igangsættelse af flygtningens integration.

Kommunen har inden for disse rammer mulighed for at beslutte, hvordan en midlertidig indkvartering skal finde sted. Der kan f.eks. være tale om indkvarteringssteder, der oprettes særligt med henblik på at kunne fungere som midlertidigt opholdssted.

Lejeloven

Lejeloven finder ikke anvendelse i forbindelse med indkvartering på midlertidige opholdssteder, jf. integrationslovens § 12, stk. 6. Et midlertidigt opholdssted har således karakter af et lejeforhold i lejelovens forstand, men er udtrykkeligt undtaget fra lejeloven. Det betyder, at lejeaftalen ikke er begrænset af lejelovens ufravigelige regler, herunder f.eks. af reglerne om beskyttelse imod opsigelse fra udlejeren og reglerne om lejefastsættelse. Lejelovens fravigelige regler, som gælder i tilfælde, hvor lejeaftalen ikke fastsætter nærmere vilkår, finder heller ikke anvendelse på disse lejeforhold. Det følger heraf, at lejeforholdet i hovedsagen alene er reguleret af parternes aftale. Lejeren vil altså som udgangspunkt ikke nyde fordel af de almindelige beskyttelsesregler, som lejelovgivningen indeholder, men vil være stillet som aftalt. Eksempelvis kan nævnes, at lejeren af en beboelseslejlighed efter lejelovgivningen vil nyde opsigelsesbeskyttelse og i de særlige tilfælde, hvor der kan opsiges, skal have mindst 3 måneder og op til et års opsigelsesvarsel. Efter obligationsretten vil lejeren – medmindre andet er aftalt – frit kunne opsiges og alene skulle have et rimeligt varsel, som efter omstændighederne kan være kortere end 3 måneder. Der vil dog være en række almindelige obligationsretlige

regler, som fastlægger visse rammer for, hvad der gyldigt kan aftales i disse leje-forhold.

3. Misligholdelse, opsigelse, udsættelse og husordensovertrædelser

Integrationsloven indeholder ikke særlige regler om misligholdelse, opsigelse, udsættelse, husordensovertrædelser m.v. vedrørende midlertidige indkvarteringssteder.

Det vil derfor være de almindelige obligationsretlige regler om ophævelse (som følge af væsentlig misligholdelse) og opsigelse af kontrakter, som kommunerne vil kunne anvende, hvis ikke lejeaftalen indeholder nærmere vilkår herom.

Der kan i den forbindelse tages udgangspunkt i de gældende regler i lejeloven. Selvom reglerne ikke gælder direkte for indkvartering af en flygtning på et midlertidigt opholdssted, er mange af reglerne udtryk for, hvad der vil gælde efter almindelige obligationsretlige regler om opsigelse og ophævelse af en kontrakt f.eks. i tilfælde af manglende betaling af husleje og manglende overholdelse af husordensregler.

Der redegøres nedenfor om de almindelige obligationsretlige regler om ophævelse (som følge af væsentlig misligholdelse) og opsigelse af kontrakter m.v.

3.1 De almindelige obligationsretlige regler og forståelsen af lejelovgivningen

De almindelige obligationsretlige regler gælder inden for alle områder af obligationsretten, men viger for særlovgivning efter princippet om *lex specialis*. Lejelovgivningen er i denne henseende en særlovgivning. Lejelovens udgangspunkt er de almindelige obligationsretlige regler, som dog er udbygget med en høj grad af lejerbeskyttelse, da lejeren anses at være den 'svage' part, mens udlejeren betragtes som den 'stærke' part. De almindelige obligationsretlige regler er baseret på, at aftaleparterne som udgangspunkt er jævnbyrdige. Er dette ikke tilfældet, kan den "svagere" part dog påberåbe sig visse beskyttelsesregler.

Hvis det er de almindelige obligationsretlige regler og ikke lejelovgivningens regler, der finder anvendelse i et leje-forhold om en bolig, betyder det, at det for udlejeren er lempeligere regler, der gælder, idet der i et vist omfang vil være mulighed for at fastsætte særlige vilkår i lejeaftalen, som ikke gyldigt ville kunne aftales inden for lejelovens rammer.

Vedrørende opsigelsesadgangen

Efter lejelovens regler kan lejeren som udgangspunkt frit opsig lejeaftalen, mens udlejers ret til at opsig er begrænset til visse konkrete tilfælde, eksempelvis ved egen brug af boligen, nedrivning og visse tilfælde af ombygning, jf. lejelovens § 83. Lejelovgivningen yder dermed lejeren en høj grad af beskyttelse mod opsigelse. Opsigelsesadgangen efter lejelovens § 83 er udtryk for, at udlejers mulighed for at blive løst fra leje-forholdet i de pågældende konkrete situationer vejer tungere end lejers ret til at fortsætte leje-forholdet. Også i tilfælde af misligholdelse kan udlejeren opsig lejeaftalen.

Efter de almindelige obligationsretlige regler vil man altid med rimeligt varsel kunne opsig et løbende aftaleforhold, medmindre parterne har aftalt begrænsninger i opsigelsesadgangen. Ved løbende aftaleforhold menes aftaler, som er fortløbende fra indgåelsestidspunktet og først ophører ved opsigelse fra en af parterne. Hvor langt sådan et varsel skal være, er en konkret vurdering. Efter lejeloven er det almindelige opsigelsesvarsel 3 måneder, hvorfor et rimeligt varsel i lejeforhold, der ikke er omfattet af lejeloven, næppe kan forventes at være længere.

Dette skal endvidere ses i sammenhæng med integrationslovens regler om, at et midlertidigt opholdssted i det hele er undtaget fra lejeloven, og at der ikke er fastsat krav om et fast opsigelsesvarsel. Den pågældende har således alene ret til at bo på opholdsstedet, indtil kommunen tilbyder et andet midlertidigt opholdssted eller en (permanent) bolig.

Vedrørende misligholdelse

Efter lejelovens regler kan misligholdelse både føre til opsigelse og ophævelse. Det forudsættes i retspraksis, at væsentlighedskriteriet er lempet i tilfælde, hvor der er tale om en opsigelse. I de i § 79 a, stk. 1, nr. 1-8 og nr. 11 nævnte tilfælde kan handlingerne efter § 83, litra e og f, føre til opsigelse, hvis de er af en sådan karakter, at lejerens flytning er påkrævet. Lejelovens regler herom er udtømmende og kan ikke fraviges til skade for lejeren.

Efter de almindelige obligationsretlige regler er det en konkret vurdering, hvorvidt der foreligger misligholdelse. De i lejelovens § 79 a, stk. 1, nr. 1-8 og nr. 11 nævnte tilfælde vil dog også efter de almindelige obligationsretlige regler efter omstændighederne være misligholdelse, men det kan ikke her kræves, at lejeren gives en advarsel, inden udlejeren ophæver kontrakten. Der vil skulle være tale om væsentlig misligholdelse, idet uvæsentlig misligholdelse ikke vil kunne føre til ophævelse. Gentagelse er en skærpende omstændighed, der kan bevirke, at to tilfælde af misligholdelse, som hver for sig ikke kan føre til ophævelse, tilsammen kan resultere i ophævelse. Der kan efter de almindelige obligationsretlige regler være flere tilfælde end de ovenfor anførte, som efter en konkret vurdering er misligholdelse, ligesom det kan aftales, at nærmere bestemte hændelser konstituerer misligholdelse.

Vedrørende ophævelsesadgangen

Efter lejelovens regler kan udlejeren ophæve en lejeaftale i de i § 93, stk. 1 nævnte tilfælde, når forholdet ikke er af uvæsentlig betydning, jf. § 94, stk. 1. Særlige regler gælder for udlejerens ret til at hæve lejeaftalen, når lejeren ikke betaler leje eller anden pligtig pengeydelse. Udlejeren kan i tilfælde af betalingsmisligholdelse først ophæve lejeaftalen, når betaling endnu ikke har fundet sted 14 dage efter, at skriftligt påkrav er kommet frem til lejeren. Påkravet må først afgives efter 3. hverdag efter sidste rettidige betalingsdag. Udlejeren kan tillige ophæve lejeaftalen i tilfælde af væsentlig misligholdelse af husordensregler, jf. nærmere ovenfor. Endvidere kan udlejeren efter lejelovens regler ophæve lejeaftalen i tilfælde af retsstridig benyttelse, nægtelse af adgang til det lejede, utidig fraflytning, vanrøgt, retsstridig fremleje, grov forsømmelse af viceværtsforpligtelser og øvrig misligholdelse, der gør lejerens fjernelse påkrævet.

Lejelovens regler om udlejerens ophævelsesadgang er udtømmende og kan ikke fraviges til skade for lejeren. Det kan således ikke aftales, at andre forhold end dem, der er nævnt i loven, kan medføre ophævelse. Lejerens ret til at ophæve lejeaftalen er reguleret i lejelovens kap. 3, og væsentlighedsvurderingen i lejelovens § 12, stk. 1, svarer til den vurdering, der foretages efter de almindelige obligationsretlige regler.

Efter de almindelige obligationsretlige regler kan både lejeren og udlejeren ophæve ved væsentlig misligholdelse i forbindelse med midlertidig indkvartering. Det er en konkret vurdering, hvorvidt der foreligger væsentlig misligholdelse, men de tilfælde nævnt ovenfor under lejelovens regler, må tillige anses for væsentlig misligholdelse efter de almindelige obligationsretlige regler. Lejelovens opremsning i § 93, stk. 1, er dog ikke udtømmende i forhold til, hvad der anses for at være væsentlig misligholdelse efter de almindelige obligationsretlige regler, og der vil således kunne forekomme andre tilfælde af væsentlig misligholdelse, som kan begrunde udlejers ophævelse af lejeforholdet.

Aftaler om ophævelsesadgang

Det kan ved aftale bestemmes, at nærmere bestemte forhold konstituerer hæveberettigende misligholdelse. Kommunerne skal således være opmærksomme på, at der er mulighed for at indsætte særlige vilkår i lejeaftalen, der indebærer, at nærmere bestemte handlinger kan begrunde ophævelse.

Påkrav

Udlejeren er ved lejerens betalingsmisligholdelse ikke forpligtet til at afvente med at afgive påkravsskrivelse til tidligst efter 3. hverdag efter rettidig betalingstidspunkt. Fristen for hvornår betalingsmisligholdelse konstituerer hæveberettigende misligholdelse beror på en konkret vurdering og afviger efter omstændighederne fra de i lejelovgivningen fastsatte 14 dage. I vurderingen af væsentligheden indgår længden af den periode, hvor der ikke er betalt, samt størrelsen af de beløb, som ikke er betalt.

4. Klagemulighed

Afgørelser om konkrete anvisninger af boliger til flygtninge, kan påklages til Ankestyrelsen efter reglerne i kapitel 10 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, jf. integrationslovens § 53, stk. 2, 2. pkt.

Afgørelser om opsigelse eller ophævelse af en midlertidig indkvartering med henvisning til de almindelige obligationsretlige regler kan indbringes for domstolene. Der er ikke tale om afgørelser efter integrationsloven. Der vil derfor ikke være administrativ klageadgang til Ankestyrelsen for denne type sager.

5. Ophør af retten til at få anvist et midlertidigt opholdssted

5.1 Om anvisning af et midlertidigt opholdssted til flygtninge, der er blevet udsat af den midlertidige indkvartering på grund af manglende betaling af husleje eller misligholdelse

Hvis en flygtning er blevet udsat af den midlertidige indkvartering på grund af manglende betaling af husleje eller misligholdelse, vil spørgsmålet om, hvorvidt en kommune i sådanne situationer skal anvise en bolig, skulle afgøres efter de almindelige principper og regler for løsning af kommunale boligsociale opgaver.

De pågældende vil således have samme adgang til at få hjælp fra kommunen, som alle andre boligtrængende borgere.

5.2 Afvisning af tilbud om (permanent) bolig

Hvis en flygtning afslår et tilbud om at flytte til en (permanent) bolig, har kommunen opfyldt sin forpligtelse til at anvise et midlertidigt opholdssted efter integrationsloven. Kommunen har herefter ikke længere pligt til at anvise et midlertidigt opholdssted. Kommunen skal i sådanne tilfælde vejlede flygtningen om konsekvensen af at afslå et tilbud om en (permanent) bolig samt om muligheden for at påklage afgørelsen til Ankestyrelsen.

Den enkelte flygtning har mulighed for selv at anskaffe sig en bolig, herunder f.eks. ved at skrive sig på en venteliste i en boligorganisation. Hvis det på denne måde lykkes en flygtning at få en bolig, vil kommunen efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse kunne træffe afgørelse om, at den pågældende ikke længere er omfattet af retten til at få anvist et midlertidigt opholdssted efter lovens § 12. Det skal fremgå af kommunens afgørelse, at den kan påklages til Ankestyrelsen.

6. Om adgangen til bolig

Hvis den pågældende udlænding ikke har mulighed for selv at finde en bolig, har den pågældende samme adgang til at få hjælp fra kommunen, som alle andre boligtrængende borgere efter de almindelige principper og regler for løsning af kommunale boligsociale opgaver, jf. ovenfor punkt 1.

Efter § 59, stk. 1, i lov om almene boliger m.v. skal den almene boligorganisation efter kommunalbestyrelsens bestemmelse stille indtil hver fjerde almene familiebolig til rådighed for kommunalbestyrelsen til løsning af påtrængende boligsociale opgaver i kommunen, herunder for at opnå en mere afbalanceret beboersammensætning i enkelte almene afdelinger. Loven indeholder – bortset fra hensynet til en afbalanceret beboersammensætning – ingen definition af de boligsociale opgaver, der kan løses efter bestemmelsen. Derimod fremgår det af vejledning nr. 4120 af 27. december 1996 bl.a., at der skal være tale om et akut behov for de pågældende boligsøgende, som f.eks. kan være personer med handicap, ældre, unge gravide uden egen bolig eller enlige med børn. Af andre grupper nævnes i vejledningen enlige fraskilte, flygtninge, tvangsauktionsramte og fraskilte i øvrigt, som ikke har mulighed for at skaffe sig bolig på anden måde – alt afhængig af, hvor akut boligbehovet skønnes at være for de pågældende.

Det er således kommunen, der alene træffer beslutning om, hvem der kan anvises under hensyntagen til den enkeltes boligsociale behov og det område, der anvises til. Formålet med kommunernes anvisningsret er således at give kommunerne mulighed for at løse en boligsøgendes akutte behov for en bolig. Det er derfor kun

de boligsøgendes egen situation, der kan inddrages ved vurderingen af, hvem der skal tilbydes en ledig lejlighed omfattet af bestemmelsen.

Lov om almene boliger m.v. indeholder regler, som begrænser kommunalbestyrelsens muligheder for at anvise boliger i visse almene boligafdelinger til visse boligsøgende. Reglerne indebærer, at ledige boliger, som er stillet til rådighed for kommunalbestyrelsen efter almenboliglovens § 59, stk. 1-5, og som er beliggende i et udsat boligområde, jf. almenboliglovens § 61 a, stk. 1, blandt andet ikke vil kunne anvises til boligsøgende, hvor et medlem af husstanden ikke er statsborger i et EU/EØS land, eller i Schweiz, med undtagelse af studerende, som er indskrevet på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, jf. almenboliglovens § 59, stk. 6, nr. 4, eller i 6 sammenhængende kalendermåneder har modtaget selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. almenboliglovens § 59, stk. 6, nr. 5, medmindre kommunalbestyrelsen vurderer, at der ikke er mulighed for at anvise en bolig i en boligafdeling, der ikke er beliggende i et udsat boligområde, jf. almenboliglovens § 59, stk. 7.

Det bemærkes i øvrigt, at den almene boligorganisation skal afvise boligsøgende på ventelisten i en almen boligafdeling, der er beliggende i et hårdt ghettoområde, jf. § 61, stk. 4, i lov om almene boliger m.v., når den boligsøgende og dennes ægtefælle modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. § 51 c, stk. 1, i lov om almene boliger m.v., medmindre kommunalbestyrelsen i helt særlige tilfælde dispenserer fra bestemmelsen.